

den Paagjældende faar Arbejde, da ikke kan have til Følge, at Bestemmelsen i § 7, saaledes som den staaer, skulde faae en anden og større Betydning, end den i og for sig har, naar man ikke gjør den Forandring, som det ærede Udvalg foreslaar. — Naar den ærede Ridsfører endelig med Hensyn til Lovforslagets § 8 har bemærket, at denne Paragraf vilde føre til stor Vidtløftighed, idet Politiet skulde anstille Undersøgelse om den Paagjældendes Forhold paa Stedet, vil jeg tillade mig at bemærke, at dette slet ikke har været Meningen, at der skulde anstilles vidtløftige Undersøgelser. Jeg skjønner overhovedet ikke, at der vil blive stort mere for Politiet at gjøre, naar man følger Lovforslaget, end naar man følger Udvalget; thi det ærede Udvalg har ganske rigtig forudsat, at det kan tænkes, at Arbeidsherren ikke vil give den omhandlede Attest, og Udvalget erkjender, at i saa Fald er det ikke billigt imod den maasse fuldstændig uskyldige Arbejder, at han skal blive til Stede, indtil Politifagen imod Arbeidsherren er bragt til Ende. Derfor har Udvalget foreslaaet i sit Forslag Nr. 13, sidste Stykke, at naar Arbeidsgiveren negter at meddele Attesten, skal Boghaveren strax derom gjøre Anmeldelse til Politiet, som da forsyner Bogen med fornøden Paategning. Nu gad jeg egentlig vidst, om det har været Udvalgets Mening, at Politiet, naar der møder en Arbeidsmand hos det og siger: „Jeg har forladt den og den Tjeneste, men kan ikke faae Arbeidsherren til at give mig Attest“, — at Politiet saa uden Videre skulde sige: „Sa, ja, saa skriv vi paa, at Du har tjent der og ikke faaet Attest“. Meningen maa dog være, at Politiet forinden skulde undersøge, om Mandens Opgivende er rigtigt eller ikke, og affurat det Samme foreskrives i Lovforslagets § 8. Naar den ærede 2den Landssthingsmand for 10de Kreds (Jessen) i Anledning af § 8 udtalte, at det overhovedet vilde være det Naturligste, ikke just at lægge den nye Pligt paa Arbeidsherren, men at rette Budet til Arbejderen, saa er det netop det, der er sket i Lovforslagets § 8, som siger, at Thandehaveren af Opholdsbogen paa ethvert Sted, hvor han har arbejdet, skal lade Bogen forsynes med Dplysning om disse Forhold.

Krieger: Den ærede 2den Landssthingsmand for 10de Kreds (Jessen) fremsatte i Anledning af Lovforslagets § 13 forskellige Bemærkninger med Hensyn til Fremmedes Retstilstand, hvilke paa den ene Side gif noget vidt, og hvis Nødvendighed paa den anden Side var noget tvivlsomt. Ligesom den ærede Justitsminister allerede har gjort Indsigelse imod dem, tror jeg, at det vil være rigtigt, at der ogsaa i al Korshed gjøres en saadan Indsigelse fra et af Thingets Medlemmer. Jeg vil ikke forfølge det almindelige Spørgsmaal, thi det vilde føre overmaade vidt,

den Sætning nemlig, der opstilles med Hensyn til den almindelige Behandling af Fremmede, der opholde sig her i Landet. Naar man skulde forfølge dette Spørgsmaal i alle sine Forgreninger, vilde det blive en meget stor Sag. Men det ligger udenfor nærværende Lovforslag. Jeg skal kun sige, at det kræver en ganske anden Prøvelse og Granskning, inden man kan danne sig en bestemt Mening om, hvor vidt den Sighebsforbring, det ærede Medlem vilde opstille, er grundet; det kræver en speciel Undersøgelse i de enkelte Tilfælde, og kan ikke afgjøres ved en almindelig Paastand. Hvad jeg imidlertid særlig vil fremhæve, er en Uttring, som det ærede Medlem maasse ikke ved nærmere Overveielse vilde vedkjende sig med den Bestemtthed, hvormed den blev fremsat, men som han kom til at bruge. Det var den, at der ikke for Tiden kunde eksistere en saadan Ret til Udvisning, som der tales om i § 13, siden der blev gjort Forslag herom i nærværende Lovforslag. Den ærede Landssthingsmand vil ved nærmere Overveielse vist se, at det er en Slutning, som ingenlunde altid holder Stik. Saasnart man har med et Lovforslag at gjøre, som mere eller mindre søger at samle de gjældende Retbestemmelser om en vis Retmaterie, ligger det i Forholdets Natur, at derfra, at Noget optages deri, kan der ikke paa Forhaand drages den Slutning, at det ikke har Hjemmel i den gjældende Ret. Den ærede Justitsminister brugte med Rette det Udtryk, at der i Lovforslaget søgtes ikke Hjemmel for en saadan Ret, men en Stadsfæstelse paa den Hjemmel, der haves i den hele nuværende Retstilstand. Dette er for saa vidt et praktisk Punkt, og jeg tror, at det derfor vil være rigtigt at gjøre en Indsigelse mod den Uttring, der fremkom fra det ærede Medlem, selv om den kun fremkom i Forbigaaende.

Jessen: Jeg tilstaaer, at jeg ikke erfarede, hvad det var, det ærede Medlem fandt urigtigt i det jeg yttrede om Retten for den Udlandning, der var kommen her ind i Landet, til med Hensyn til sin personlige Frihed, Eiendoms sikkerhed o. s. v. at blive behandlet paa samme Fod som Landets egne Børn. Videre gif min Paastand ikke. Jeg har ingenlunde sagt, at Udlandinge havde samme Ret her i Landet som Indlandinge, men jeg har sagt, at med Hensyn til deres personlige Frihed og med Hensyn til deres personlige Eiendoms sikkerhed var der ingen Forskjel i Grundloven mellem Udlandinge og Indlandinge. Hvad det næste Punkt, som det ærede Medlem berørte, angaar, da vil jeg gjerne tro, at der i den nu gjældende Lovgivning findes en Bestemmelse, som man i det enkelte Tilfælde kan benytte til Udvisning. Jeg har ganske vist staaet i den Formening, at der ikke var en saadan Bestemmelse, men jeg tør paa ingen Maade benægte, at det er Tilfældet, thi jeg er ikke i den Grad fortrolig med Lovgiv-